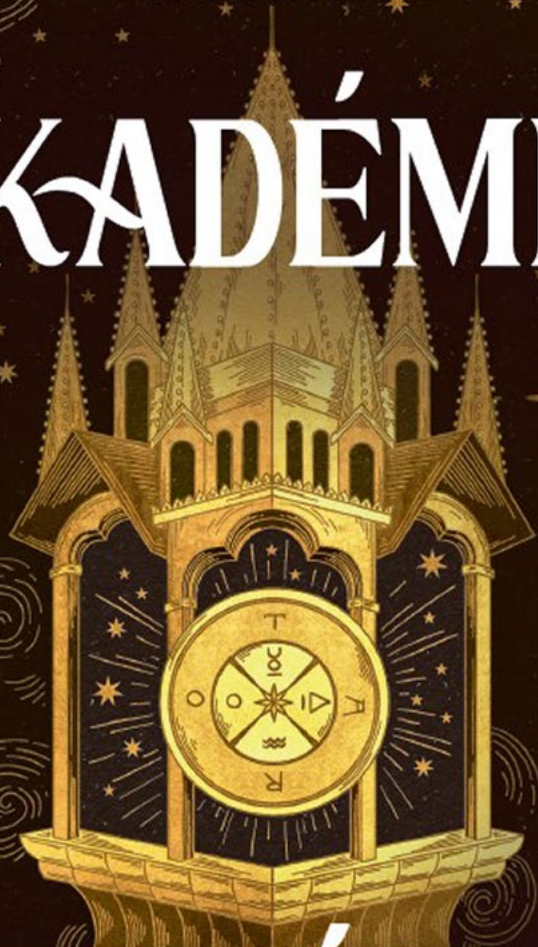


KNÍHA PRVÁ

# AKADÉMIA



# ARKÁNA

ELISE KOVA

Ljndeni

# Akadémia arkána

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na  
**www.lindeni.sk**  
**www.albatrosmedia.sk**

## Ljndeni

**Elise Kova**

**Akadémia arkána – e-kniha**

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.  
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná  
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

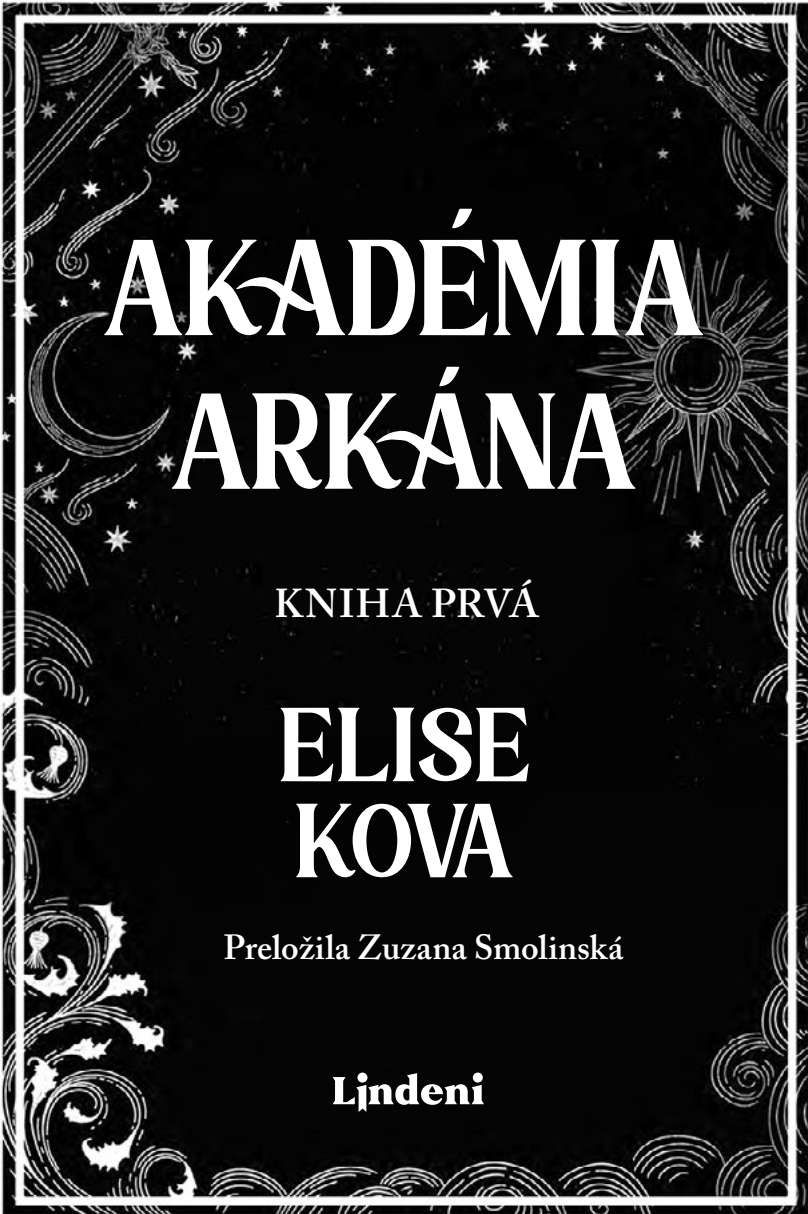
**ALBATROS**  **MEDIA**

**Ljndeni**



# AKADÉMIA ARKÁNA





# AKADÉMIA ARKÁNA

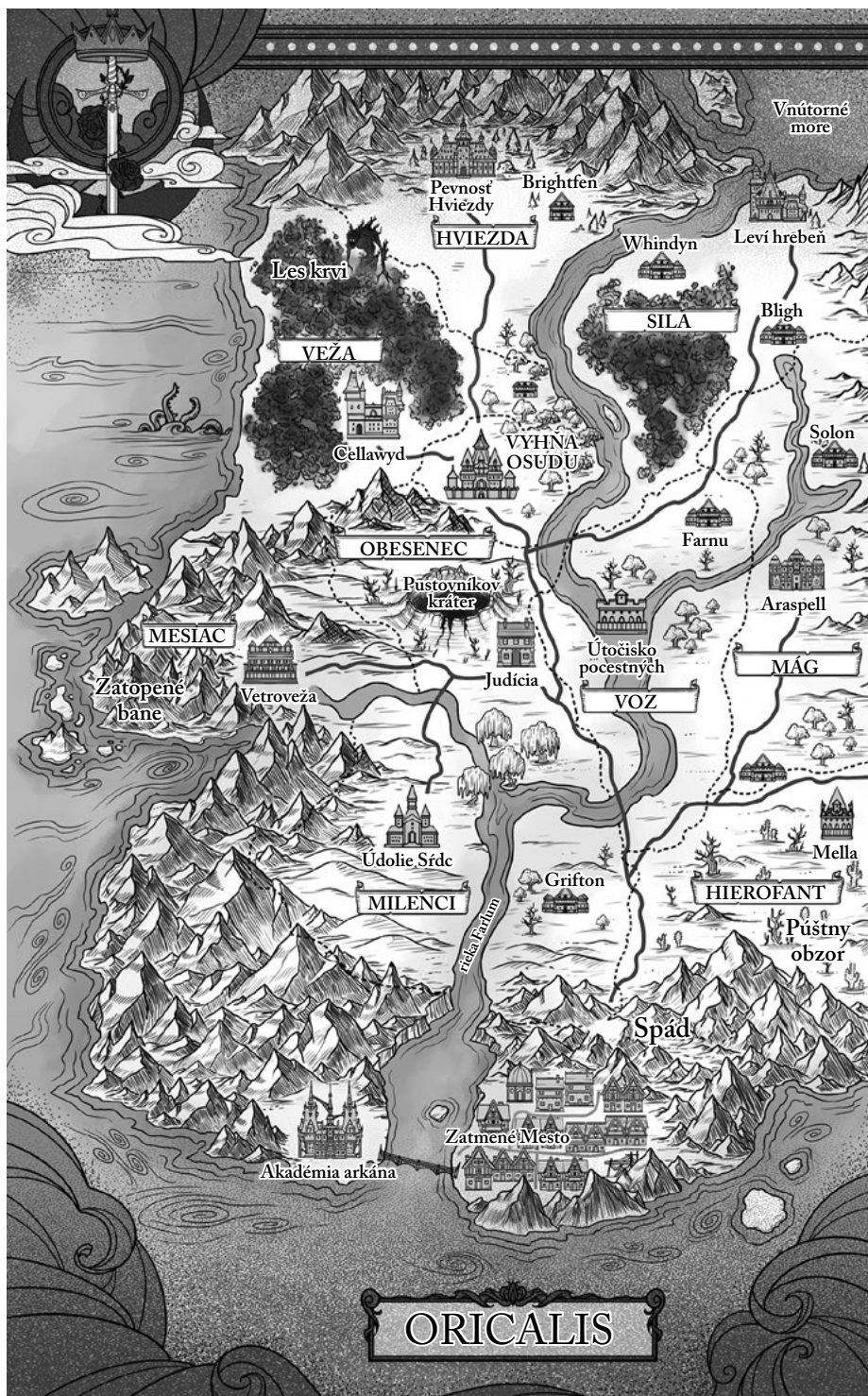
KNIHA PRVÁ

ELISE  
KOVA

Preložila Zuzana Smolinská

**Ljndeni**





# ORICALIS



# ZATMENÉ MESTO







## PRVÁ KAPITOLA

Zlomiť sa alebo zomrieť, v Halazarskej väznici niet inej voľby. Ja však jedno aj druhé odmietam.

K mojej cele prichádzajú dvaja dozorcovia. Ten prvý nesie až otravne efektívny lampáš. Po takmer roku bez slnečného svetla ma aj to umelé celkom oslepuje.

Je priskoro, aby po mňa prišli. Očakávam, že prejdú popri mne, no pristavia sa pri dverách. Ani jedného z nich nepoznám, no hlavný dozorca Glavstone ich obmieňa často. Ktokoľvek by sa tu zdržal dlhšie, mohol by zistiť priveľa.

„Clara Grayswordová?“ *Graysword*. Toto priezvisko dostávali v Zاتمnom Meste všetky sirotky a nechcené deti a ja som ho uviedla, keď ma zatkli, pretože svetu hlásalo, že nemám rodinu, ktorú by som so sebou stiahla do pekla.

Namiesto odpovede vzdorovito zdvihnem bradu.

„Máš sa dostaviť na audienciu.“ Muž zdvihne lampáš vyššie, zrejme aby na mňa lepšie videl. Na jeho smolu ma tu nechali zhnúť a môj výzor tomu aj zodpovedá.

„Koľká formálnosť!“ Hrdlo mám však také vysušené, že sa mi láme hlas. „A u koho?“ Dozorcovia však mlčia. Jeden z nich kľúčom otvorí ťažký zámok na mojich dverách.

Zámok sa zvyčajne odomyká raz za týždeň a naposledy po mňa prišli len pred tromi dňami. Púšťajú ma výlučne do tajnej a prepchatej komory v kancelárii hlavného dozorca Glavstona, kde mu vykladám z tarotových kariet výmenou za drobné úľavy, ak sa o čomsi takom v tejto hrobke pre živých vôbec dá hovoriť. Robila by som to však aj tak, pretože si musím udržiavať sviežu myseľ a zručné ruky. Na slobode ich budem opäť potrebovať.

Pretože či už ujdem sama, alebo si po mňa príde moja rodina, vypadnem odtiaľto. *Odmietam tu zomrieť*, sľubujem si.

Muži odstúpia nabok a ja sa vtisnem medzi nich. Keď si moje oči zvyknú na svetlo lampáša, môžem si svoje väzenie prezrieť lepšie, úprimne povedané, na môj vkus až príliš dobre.

Pri veľkej arkáne, Halazar je vskutku otrasné miesto!

Steny pokrýva vrstva špiny, krvi a ďalšej hmoty, ktorú sa radšej nesnažím identifikovať. Smrad, ktorý sa vznáša vo vzduchu si môžem len predstaviť, pretože môj nos je preťažovaný pachmi už tak dlho, že prakticky nič necítim.

Spoluväzni na nás stihnú zasyčať, kým ich ostrý jas lampáša prinúti stiahnuť sa do bezpečia tieňov cely. Podmienky z nich spravili zvieratá. Majú na sebe dotrhané handry a plazia sa po zemi v špine.

V temnote chradnú telá uväznených, ale aj ich mysle. Je to tá najbezútešnejšia väznica v celom kráľovstve Oricalis, miesto, kam posielajú tých najhorších z najhorších, vrahov, násilníkov; skrátka tých, ktorí ubližujú nevinným. A potom takých ako ja, ktorí si *dovolili* použiť arkánu bez povolenia a kontroly koruny.

Vedú ma neznámou chodbou a nahor po úzkom schodisku. Dozorca za mnou v dlani zviaza hlavicu svojho meča, no neobťažuje sa ho vytiahnuť z pošvy. Nemusí sa uchýľovať k prehnaným hrozbám, pretože je očividné, že nemám kam ujsť.

Cez štrbinu v stene navrchu schodiska mi do tváre šľahne nával ľadového vetra. Vykuknem von na spenenú riekú. Stmievá sa, alebo svitá, no pri toľkej oblačnosti je ťažké určiť to presne. Prižmúrim oči, lenže vidím len hory. Aspoň však viem, že sme obrátení na západ, preč od mesta.

Keď sa nadýchnem, vzduch je natoľko svieži, až ma páli v pľúcach. Tak veľmi som si zvykla na život v nečistote, že sa ani neviem nadýchnuť čerstvého vzduchu.

„Hýb sa.“ Dozorca ma posotí dopredu. Zapotácam sa a zachytím o stenu tak prudko, že si odtrhnem kus krehkého, lámavého nechtu. Moje telo si však prežilo toľké mučenie, že túto bolesť sotva registruje.

Zastaneme pri dverách, ktoré mi vôbec nie sú povedomé. Je v nich vyrytý jediný meč, ktorý vystupuje z poľa plného oblakov. Na jeho hrote je osadená koruna a po čepeli sa z nej nadol vinú popínavé ruže.

Ikonografia hovorí jasne. Je to eso mečov. Prvá karta zo suity mečov a symbol kráľovského rodu krajiny Oricalis. Dvere po stranách strážia dvaja rytieri v striebornom brnení. Takže títo tu nie sú mestská stráž ani väzenskí dozorcovia, ale *kráľovskí rytieri*. Sú to Stellis, čiže hviezdni. Ide o elitnú organizáciu tých najlepších bojovníkov z celého kráľovstva, ktorí odprisahali vernosť korune a podujali sa dozeráť na dodržiavanie jej zákonov. Ich zručnosť prekonáva len ich povestná krutosť. Z ozdobných vejárov maličkých mečov, ktoré majú vyrezané na svojich helmách, im cez uši padajú holubicovobiele a havranie pierka.

Na chvíľu sa ocitnem mimo Halazaru, naspäť v Zatmenom Meste, kde ma strieborný štít jedného zo Stellis pridržieval na zemi pred sudcom z klanu Obesenec. Spomínam si, ako ma dlážka chladila na líci zalievanom horúčavou z nesmiernej hanby. Varovali ma, že mierim priamo do pasce, no ja som do nej aj tak vošla.

Mám čo robiť, aby som zachovala pokoj. Mám čo robiť, aby sa mi neroztriasli ruky a aby som zostala pevne ukotvená v prítomnosti, no sudcov hlas mi znie v hlave ako ozvena: *Výnosom koruny si odsúdená na doživotie vo väznici Halazar.*

„Vaša výsosť, priviedli sme väzenkyňu,“ oznámi rytier Stellis cez zatvorené dvere.

*Výsosť? Ale nie! Nie, nie, nie, nie.* Zachváti ma prudká túžba ujst’.

„Doveď ju,“ šepne z tieňa panovačný hlas, z ktorého ide asi také teplo ako z najtemnejšej zimnej noci.

Dvere sa otvoria a za nimi sa objaví veľkoryso zariadená izba, ktorá na mieste ako Halazar nemá čo robiť. Po oboch stranách dverí sú štyri skrinky z tisového dreva. Je to známka luxusu, pretože tento druh dreva sa používa skôr na výrobu atramentového prášku než na nábytok. Ťažké zamatové závesy bránia chladu vojsť do miestnosti a neprepúšťajú takmer žiadne svetlo.

Už len z tej čírej pompéznosti ma strasie. V jednom z dvoch krídlových kresiel je pohodlne usadený muž v čiernom odeve, rovnako exkluzívnom ako vybavenie miestnosti. Jeho chodidlá spočívajú priamo na chrbte hlavného dozorca Glavstona.

Dozorcove svalnaté ruky sa chvejú pod váhou piet aj v dôsledku obrovského množstva rezných rán na jeho tele. Bledosť jeho pokožky ostro kontrastuje s farbou krvi, čo brutalitu celého výjavu len podčiarkuje.

Za iných okolností by som sa pri pohľade na dozorca v tomto stave len spokojne usmiala, ak by mi nestáli všetky chlpy na tele. Akoby ešte aj vzduch okolo muža v kresle šepkal: *Daj si pozor*. Akoby sa ho aj svetlo bálo.

Muž oproti mne je Kaelis, druhý z troch synov panovníka Oricalisu, pán obrátených arkán a riaditeľ Akadémie arkána. Princ, ktorý dokázal rozdrviť celý urodzený klan na prach. Pokiaľ viem, mal prsty v smrti mojej mamy a pravdepodobne to bol on, kto ma dostal do Halazaru.

„Clara Grayswordová.“ Rozpráva pomaly, akoby sa mu to ťažko vyslovovalo. Ak ho priezvisko Graysword tak popudzuje, rada by som sa pozrela, ako by mu to šlo s mojím skutočným priezviskom. Lenže to je jedným z mojich najlepšie strážených tajomstiev.

„Vaša kráľovská výsosť.“ Prinútim sa k neutrálnemu, takmer unudenému tónu, predstierajúc, že som nestránila každý jeden mesiac uplynulého roka preklínaním jeho mena a snovaním pomsty.

„Posaď sa.“ Na perách sa mu rozhostí úškrn.

Najradšej by som mu napľula do tváre, no spravím, čo mi káže. Vstúpim do miestnosti a obídem kaluž krvi, ktorá presakuje spod dozorcú. Keď okolo neho prechádzam, lepšie sa prizriem jeho ranám. Každá z tých stoviek pochádza z dokonalého rezu, všetky sú čisté a s ľahkosťou prechádzajú aj cez dozorcov hrubý kožený kabát. Počula som o škodách, ktoré dokáže karta rytiera mečov napáchať v rukách zručného arkánistu. Nikdy som však nevidela dôsledky naživo a necítila dostatočnú nenávisť, aby som si to na niekom vyskúšala sama.

Samozrejme, to bolo predtým, než som stretla Kaelisa.

Usadím sa oproti princovi a zadívam sa naňho rovnako skúmavo, ako si on premeriava mňa.

Na princovi Kaelisovi je všetko akési tvrdé a drsné, akoby zadanie pre umelca znelo zobraziť tú najbrutálnejšiu predstaviteľnú verziu maskulinity. Jeho čierne kožené lakované čizmy sa lesknú sťa zrkadlo. Úzke nohavice mu obopínajú statné stehná. Spod voľného pláštá, posiateho tisíckou mečov, zručne vyšitých striebornou niťou, sa mu nenápadne črtá čierna košeľa s golierom. Z retiazky na jeho krku z tmavých plieškov sivej ocele visí meč s korunou na hlavici. Tmavofialové až čierne vlasy mu v strapatých vlnách padajú do tváre a halia jeho oči večným tieňom.

Vyžaruje z neho moc a rozvaha, aktuálne presný opak môjho vlastného rozpoloženia. Moje vlasy neboli nikdy ktovieako výrazné, či už textúrou, alebo svojou tmavohnedou farbou, no teraz ich mám aj tak nahrubo zastrihnuté pri ušiach. V brlohoch Halazaru nie je možné zabrániť, aby sa nezauzlili. Moja väzenská rovnošata vyzerá, akoby som si ju od príchodu sem nevyzliekla. Zodpovedá to skutočnosti.

„Ak vieš, kto som, zrejme tušíš, prečo som tu.“

Končeky prstov spojí pred sebou a potom priloží k tenkým perám.

„Mám isté podozrenie, vaša výsosť.“ Je trpké osloviť ho tým titulom.

„Výborne. A dobrá správa je, že stále dokážeš konverzovať. Halazar zvykne ľudí... umlčať,“ zamrmle.

*Umlčať?* Chcel azda povedať: zlomiť? Zdrviť? Niežeby som s veľkou väčšinou miestneho osadenstva tohto prekliateho miesta súcitila,

no je nás tu hneď zopár takých, ktorých potrestali len za opovážlivý pokus zlepšiť kvalitu života sebe a svojim milovaným.

Kaelis vytiahne z vrecka svojho pláštá balíček kariet. Každá jedna je maľovaná ručne, s precíznymi detailmi. Farby, symboly, každý jeden ťah štetca je bezchybný. Balíček mu dokonale padne do jeho dlhých elegantných prstov. Tarotové karty hodné princa. Pomyslenie, že chlap ako on dokáže stvoriť toľkú krásu, je neznesiteľné.

Dala by som hocičo za to, aby som si mohla každúčku z kariet prezrieť. Hoci vedľa mňa práve na smrť krváca muž a oproti mne sedí môj najväčší nepriateľ, dokážem sa sústrediť len na to úchvatné umelecké majstrovstvo. V dlaniach mi šklbne tik, keď ich zamieša a s dramatickým gestom jednu z nich vytiahne, namiesto toho, aby ju povolal z balíčka mágiou.

„Mám pre teba zopár otázok, Clara. A hoci som si istý, že budeš priam stelesnením úprimnosti, obávam sa, že nemôžem len tak veriť slovám odsúdenej.“ Vybratú kartu si položí do dlane.

Je to deviatka mečov. Na posteli leží žena, ktorú spolovice prikrýva plachta. O matrac je pribitá deviatimi čepeľami a tvár má zvrátenú nevýslovnou bolesťou.

Takúto kartu musel maľovať takmer celý deň, pretože zmysel pre detail a tým aj moc, ktorou karta disponuje, je neskutočný. Môj nesmierny úžas sa však mieša s nevýslovnou hrôzou, pretože viem, čo táto karta znamená. Je mi jasné, čo bude nasledovať. Vlastne ma prekvapuje, že ju proti mne nepoužili počas môjho procesu. Predpokladala som, že to bolo preto, že môj osud bol spečatený, prv než sa proces stihol začať. Prečo by plytvali kartou na takých ako ja?

„Môžem ťa poprosiť?“ osloví ma, akoby som mala na výber spraviť aj čosi iné, ako zhlboka sa nadýchnuť a položiť dlaň na deviatku mečov.

Objaví sa strieborný záblesk a vzápätí kartu spália studené biele plamene. Oheň sa premení na deväť ražňov plných svetla a tieňa, ktoré bez bolesti prevŕtavajú jeho aj moju ruku, a tým sa naše dlane spoja. Princove oči žiaria intenzívnym jasom.

Zachváti ma triaška a na okamih sa v tej mágii stratím. Napätie nahromadené v mojom zanedbanom, utýranom tele začne odrazu miznúť z pliec. *Uvoľni sa*, šepká mi magická karta, *len sa tomu poddaj...*

„Tvoje meno?“

„Clara,“ odvetím, hoci to predsa už vie. Jeden z trblietajúcich sa mečov zmizne.

„A prečo si tu, Clara?“ Zjavne sa so mnou zahráva.

„Za nelegálne maľovanie, predaj a použitie tarotových kariet bez toho, aby som najprv ukončila Akadémiu arkána a bola umiestnená do niektorého z klanov,“ odpoviem. Slová znejú z mojich úst cudzo, akoby som bola prinútená vysloviť ich neviditeľnými vláknami, ktoré sa mi pohybujú v hrdle.

Ďalší meč zmizne.

Potlačím nutkanie chrstnúť mu do tváre, že ak by nebolo jeho, jeho rodiny a ich zákonov, ktoré kontrolujú výučbu a využitie arkán, ľudia ako ja, ľudia bez peňazí a prístupu k rôznym zdrojom, by sa k takým činom nemuseli uchýľovať. A to len preto, že iba vďaka nelegálnym maliarom, ako som ja, môže prostý ľud kráľovstva vidieť, ako by arkána dokázala zlepšiť ich životy.

„Takže ťa do Halazaru dostalo nelegálne maľovanie.“ Tľoskne jazykom. „A čo si robila po svojom uväznení?“

„Maľovala som karty na príkaz hlavného dozorca Glavstona.“ Treť meč je odrazu preč.

„Ty suka,“ zavrčí dozorca a zazrie na mňa, akoby som to bola *ja* kto zradil *jeho*.

„Možnože aj som,“ prehodím nenútene a zdá sa mi, že princ ticho vyprskol do smiechu.

Pobavenie však rýchlo skryje a prísne pokrúti hlavou. „Koľko kariet si pre dozorca v priebehu uplynulého roka namaľovala?“

„Stovky, možno aj tisícku.“ Je to vágna, no úprimná odpoveď. Ne počítala som to. „Často som ich vyrábala aj niekoľko hodín denne.“ Ďalší meč zmizne.

„Z ktorých skupín?“

„Z každej suity malej arkány.“ Piaty meč sa stratí.

„Aj nejaké z veľkej?“

„Neviem, ako namaľovať kartu veľkej arkány. To nevie nikto,“ odvetím jednoducho a šiesty meč je preč. Táto mágia sa už dávno vytratila, ak vôbec niekedy existovala. Teraz je to už len mýtus.

Princ sa len uškrnie. „Namaľovala by si kartu veľkej arkány, ak by si vedela ako na to?“

„Pokúsila by som sa,“ priznám. Moja matka bola učiteľkou arkán a vždy ma pred čímśi takým vystríhala. Tvrdila, že sa to doposiaľ nikomu nepodarilo a že by som mala svoje nadanie využiť iným smerom. Ak by sa mi to predsa len podarilo, vraj by ma to priviedlo do nešťastia. Ja som však vždy mala trocha problém riadiť sa príkazmi, ak sa mi naskytla vhodná príležitosť. Keby som bola mala čo i len predstavu, kde začať, viem, že by som to skúsila.

Ostali už len dva meče.

Princ Kaelis nakloní hlavu a skúmavo sa na mňa zadíva, akoby som bola nejaké zvieratko.

„Nuž, zdá sa, že si sa počas svojho pobytu tu príliš nepoučila,“ skonštatuje vážne. „Ľudia ako ty, ktorí riskujú starostlivo určený poriadok arkán, sú pre našu spoločnosť nebezpečenstvom, pretože vkladajú moc do rúk takých, ktorí s ňou nevedia správne disponovať. Ak sa niekto nedokáže zo svojich chýb poučiť, je potrebné zasiahnuť. Čo myslíš, ako by som sa mal porátať s tebou?“

„Milosrdne,“ vyhrknem a ani ja sa neubránim úškrnu, keď to poviem.

Zachechce sa a jeho slizký úsmev, podobný mačke chystajúcej sa k útoku, sa rozšíri do úškrnu predátora. Zostal len jeden meč, jedna otázka. Obávam sa, že to bude tá najhoršia a snažím sa na ňu pripraviť.

„Kto to bol?“

„Kto bol čo?“ Do dlane mi vrazí ostrá bolesť a postupuje do ramena. Je to trest za nezodpovedanie otázky.

„Kto v Akadémii arkána poskytol tebe a tomu vášmu malému spriahaniu prístup k mojím zdrojom?“

Stisnem čelusť tak pevne, až mi v nej zľahka pukne. Zuby ma boľia. Nie. *Nie!* Napomínam samu seba, pretože nesmiem povedať jej meno, ani teraz, keď sa cítim, akoby mi neviditeľný nôž pomaly skalpoval kožu na ruke od zápastia až po rameno.

„Ja... ja...“ Snažím sa z odpovede vykrútiť a od bolesti už nedokážem poriadne premýšľať. Akoby mi ruky namočili do vriacej kyseliny.

Kaelis stiahne nohy z Glavstonovho chrbta a nakloní sa ku mne. Svetlo mágie, ktoré prežaruje spod našich dlaní, dodáva bledým líniám jeho tváre mátožný výraz a zvýrazňuje tieň pod jeho očami a v prepadnutých lícach.

Keď naňho teraz hľadím, premýšľam, či zvesti o ňom nie sú ozaj pravdivé. Údajne sa narodil z prázdna a dokáže použiť obrátenú arkánu, čo je ohavnosť, o ktorej hovoria len ľudové povesti. Takisto sa vraví, že pomocou zvrátenej mágie jedinej zo svojich kariet zničil klan Pustovník, ktorý je dnes už len spomienkou.

„Povedz mi to.“

Čelusť zovriem pevnejšie a mlčím. Vzala som všetko na seba, aby netrpel nik z mojich milovaných. Odmietam stratiť kohokoľvek ďalšieho z mojich najdrahších. Nie pre niekoho ako *on*.

„Priznávam, že som ohúrený koľkú bolesť dokážeš pretrpieť, berúc do úvahy v akom patetickom stave aktuálne si.“

Vycerím naňho zuby, no vtom sa meče pod mojou pokožkou dostanú až k hrudníku. Snažia sa z neho vypudiť moje pľúca.

„Lenže ako sama vieš, bolesť sa bude len a len stupňovať. Takže, Clara, povedz... kto kradol z Akadémie arkána moje zdroje?“

„Študentka...“ Dostaví sa krátkodobá úľava, no žiarivý meč nad mojou dlaňou nezmizne a ani bolesť.

Hoci ho moja tvrdohlavosť prekvapujúco pobaví, trvá na svojom. „Meno. Dobre vieš, že chcem počuť *meno*.“

„Clara je meno.“ Pomaly mi dochádzajú nápady. Hrdlo sa mi bolestivo sťahuje, keď sa vyhýbam odpovedi, ktorú si mágia žiada. Do svalov sa mi zaboria tisíce nožov a pred očami vidím hviezdičky. Som taká zoslabnutá, až ma bolesť privádza na pokraj bezvedomia.

Prsty zovrie okolo mojich a naše ruky sa zachvejú. Akoby sa mi fyzicky snažil vraziť poľavujúce vedomie naspäť do môjho tela. „Chcem vedieť meno študentky, prípadne študentov, ktorí ti poskytli prístup k potrebám na farbenie vyhradeným len pre akadémiu?“ zavrčí.

„Arina.“ Vypadne to zo mňa ako šíp uvoľnený z tetivy. Slovo prepáli miestnosťami väznice Halazar cez rieku až k pevnosti, v ktorej akadémia sídli a kde moja malá sestrička, moja jediná žijúca pokrvná príbuzná, ešte študuje. Zrejme však už nie nadtľho. Moja slabosť ju práve odsúdila na smrť. Zaplaví ma ľadová hrôza, zákernejšia ako tá najbrutálnejšia zima.

„Dobre. Skrátka mi to nedalo.“ Princ stiahne ruku a striebristé svetlo pohasne. Bolesť je v okamihu preč, no namiesto nej je tu zdrvujúca ťažoba. Musím pozbierať všetku svoju silu, aby som sa nezvalila na stoličku.

Vstane a vo svojej výške sa nado mnou doslova týči. „Tebe už ostáva len jediné.“

Zdvihnem k nemu tvár a nenávisť v očiach vôbec nezakrývam. Zdá sa však, že môj odpor ho ešte viac povzbudzuje. *Zvrátený bastard.*

„Odsudzujem ťa na trest smrti, ktorý sa vykoná pri východe slnka, Clara Grayswordová.“ Zdá sa, že mu prehlásenie spôsobuje nekonečnú radosť.

„Čože?“ Šok mi zjemňuje hlas. Veď ma odsúdili na doživotné väzenie. Aspoň mi ponechali šancu dýchať a snovať útek. Nemala som ktovieako veľké šance, no bola tu nádej.

Kaelis vykročí k dverám a kývne na Stellis, ktorí priskočia ku Glavstonovi a vynesú ho z miestnosti.

Venuje mi ešte jeden pohľad ponad plece. „Uži si svoju poslednú hodinu nažive, zradkyňa arkán.“

Dvere sa za ním hlasno zatresnú a zavrú na zámoru.



## DRUHÁ KAPITOLA

Takže mám hodinu. Nie je to veľa času, no postačí na to, aby som sa pozbierala a naplánovala ďalšie kroky.

Sťažka preglgnem a opriem sa v kresle. Panikou by som len premárnila drahocenné minúty a viedla by k zbytočne ľahkovážnym činom. Arina potrebuje, aby som bola rozvážna a premýšľala strategicky. Môj útek a následné varovanie môže byť to jediné, čo ju uchráni od hrôzostrašnej smrti Kaelisovou rukou, alebo ešte horšie, pred tým, aby bola označená a odšikovaná do mlynov.

Najprv podídem k skrinkám, ktoré sú, prirodzene, pozamykané, no zámky sú natoľko chabé, že prakticky len plnia dekoratívnu úlohu. Vrátim sa ku kreslám a zo saténového čalúnenia vypáčim jeden z klincov. Je dlhý dostatočne na to, aby dokázal otvoriť jednoduchý zamykací mechanizmus na dverách skrinky. S pomocou klinca a hrubej sily zámok vyloím a dvierka sa otvoria.

V prvej skrinke objavím niekoľko zaprášených fliaš vína, a tak rýchlo pokračujem k ďalšej, plnej kníh o arkánach. Musím sa ovládnuť, aby som v nich nezačala listovať.

*Nuž, ak mám ozaj zomrieť, aspoň to bude s dobrou knihou v ruke a spí-tá takmer do bezvedomia.*

Musím pokračovať.

„Zásah.“ Keď sa otvoria dvierka ďalšej skrinky, zaškerím sa od ucha k uchu. Tak dávno som sa naozaj neusmiala, až ma to zabolí. „Kaelis, ty zasratý idiot.“ Arina vždy lamentovala nad tým, že princovi nič neuniklo, čo jej komploty na akadémii značne komplikovalo. Na základe toho, čo som práve objavila, by som si však dovolila oponovať.

Jedine, žeby... jedine, žeby chcel, aby som to tu našla, a preto ma v miestnosti nechal bez dozoru. Je to celkom možné. Napriek tomu to však nemení môj plán, pretože alternatívou je istá smrť. Keď mám šancu, chopím sa jej.

Skrinka je plná nástrojov na maľovanie kariet. Obsahuje štetce s ľudskými vlasmi vo všetkých veľkostiach, kanistre so vzácnymi pigmentmi aj fľaštičky s olejovou farbou pripravené na namiešanie paletovým nožíčkom. A potom je tu moja najobľúbenejšia časť: kalamáre a perá.

Jednu celú poličku zaberajú prázdne karty. Bruškom palca prebeh-nem po ich hrane, vychutnávajúc si dotyk papiera na pokožke. Toto tu je sen každého maliara.

Neobťažujem sa ani len zahľadiť za sebou stopy, nemám na to čas. Mojou jedinou šancou je dostať sa od Halazaru čo najďalej a čo naj-rýchlejšie.

Maľovanie jednej karty dokonca aj s tým jednoduchým minimalis-tickým vzorom, mi aj tak zaberie takmer desať minút. Kým na dlážke rozkladám potrebné zásoby, v duchu si prechádzam suity tarotových kariet, s ktorými viem pracovať najspoľahlivejšie. Napokon sa rozhod-nem namaľovať tri a pustím sa do práce.

Vytiahnem dva kanistre s práškom, jeden určený na karty mincí a druhý na poháre. Oba sú však prázdne. Zakľajem a vytiahnem tretí, na palice, no ani v ňom nič nie je. Jediný, v ktorom sa ešte nachádza aspoň trochu atramentu v prášku, je štvrtý. Zadívam sa na dúhovo sa lesknúci obsidiánový prášok. Meče... čiže absolútne nepoužiteľné na to, čo od kariet potrebujem ja.

Aj keď by to nemalo byť možné, nejako zariadim, aby to zafungovalo.

Každá suita vyžaduje svoj vlastný, unikátny pigment. Prakticky každý arkánista, ktorého som kedy stretla, vedel meče maľovať iba s pomocou prachu zo sokolích pierok z Pustých hôr, mince zo sušených a drvených bobúľ z Púštného obzoru, palice z popola tisu z Kravavých lesov, kde sa to len hemží príšerami, a poháre z rozdrvených kryštálov z hlbín Zatopených baní. Dokázať maľovať akúkoľvek suitu akýmkoľvek prachom je dar, ako by povedala moja mama. Dokonca ani v jej schopnostiach to nebolo.

Nech som sa snažila akokoľvek, túto svoju schopnosť som nedokázala naučiť nikoho iného.

Do dvoch kalamárov naberiem prášok a zmiešam s pár kvapkami vody z fľaše prichystanej v skrinke. Potom si do končeka prsta pichnem atramentovým perom a pri hrote sa sformuje kvapka krvi. Prst podržím nad kalamárom a nechám krv kvapnúť do atramentu.

Krv nie je v procese pre arkánistu nevyhnutná, no je to jediný spôsob, ako pigment určený pre jednu suitu použiť na maľovanie inej. Mama ma naučila nechať mágiu tiecť organicky a dovoliť kartám, aby sa stali predĺžením mňa samej. Mala som kus šťastia, keď som náhodou zistila, že rovnaký prístup funguje aj pri miešaní pigmentov.

Atrament sa tým nabil mojou silou a ja sa môžem pustiť do práce. Hoci mi v hlave tikajú hodiny, moja ruka je pevná. Robila som to už toľkokrát, že je to pre mňa absolútne prirodzené. Kreslila som, prv než som sa naučila čítať.

Maľovanie kariet sa mi stalo záchranným lanom. Keď som sa po prvý raz v živote ocitla sama a o hlade, mala som trinásť. Náš otec zmizol už dávno a matka bola po smrti. Bola tu len Arina, ktorá ma zúfalo držala za ruku. Uvedomila som si, že by som svoju schopnosť mohla premeniť na jedlo a ochranu. A Arina, tá malá rozmarná rebelka, nasledovala môj príklad.

Keď mám tri karty hotové, dve zastrčím do pásu látky okolo mojich prs. Tretiu si pritlačím na hrudník a tá sa so zábleskom smarag-

dového svetla vstrebe do môjho tela, ktoré zaplaví mágia. Naplní ho. Naštartuje.

Páža mincí garantuje výborne zvládnuť v konkrétny deň jednu úlohu. A práve teraz sa potrebujem stať expertom na lezenie. Čo mi chýba do sily, musím vykryť svojou zručnosťou.

Odhrniem záclonu a zažmurkám do sivastého svetla. V diaľke vidím trblietajúcu sa siluetu Zatmeného Mesta. Je dostatočne blízko na to, aby som tam preplávala, no dostatočne ďaleko na to, aby sa len blázni podujali skočiť do spenených vôd tam, kde sa rieka Farlum vlieva do mora.

Dnes som takým bláznom ja.

Otvorím jedno z ďalších okien, vykuknem na príkry múr väznice a sťažka preglgnem. Voda podo mnou sa ťahá tým ďalej, čím viac sa na ňu dívam. A je prihlboko na to, aby som si trúfla skočiť.

Keď nohu prehodím cez okno, pomyslím si, že aj s mojím aktuálne abnormálne veľkým šťastím, je toto tu samovražda. Lenže iné možnosti nemám a som zúfalá. Aj keby som práve nahrávala princovi do kariet, musím to risknúť a zabojskovať.

Začnem liezť nadol a cítim, ako mnou prúdi mágia pážaťa mincí. Ladová skala mi znecitlivie prsty, no napriek tomu sa jej pevne držím. Prsty na nohách nájdu oporu v popraskanom a vetrom ošľahanom kameni. Vďaka kartám presne viem, ako rozložiť váhu a stisnúť chvejúce sa svaly, aby som vykompenzovala silu, ktorú som stratila. Postupujem pomaly, kúsok po kúsok.

Lenže vtom do boku budovy šľahne nápor vetra a stena sa mi pod chodidlom začne drobiť. Stratím rovnováhu a zapotácam sa. V hrdle sa mi formuje výkrik, no podarí sa mi ho potlačiť. Sklopím pohľad a keď si uvedomím, ako vysoko stále som a ako ďaleko je rieka a rozoklané kamene v nej, zatočí sa mi hlava. S námahou telo opäť prilepím k múru a z nosa sa mi začne valiť krv, je to však lepšie ako pád.

Keby som nebola mala dostatočné zručnosti na to, aby som seba a Arinu uživila nelegálnym maľovaním kariet, ako najstaršia osoba v domácnosti by som si zarábala presne takýmto lezením, štvrajúc sa

dole a zase nahor obrovskou priepasťou známou ako Spád, aby som tam pozbierala pierka vzácných sokolov, ktorí v nej hniezdia, a ktoré sa následne spracúvajú na atrament. Liezla by som, kým by mi nezliezli všetky nechty a nepolámali sa všetky prsty na nohách. Kým by ma prsty na rukách nezradili a nepadla by som do kaňonu, a moje meno aj tvár by sa stratili v hmlách priepasti Spád naveky.

Údajne sa presne to stalo našej matke, aspoň tak mi to tvrdili vymáhači. Nikdy som tomu klamstvu neverila. *Bola zavraždená.* Jej lano ktosi prerezal. Lenže kto a prečo? Na tieto otázky som odpoveď stále nepoznala, hoci práve snaha odhaliť pravdu a vykonať pomstu ma priviedla do tejto šlamastiky.

Dôverujúc pážaťu mincí, ale aj vlastnej mágii a sile, pokračujem ďalej. Svaly sa mi trasú a hrozí, že ma zradia, preto začnem premýšľať nad spôsobmi, ako by Kaelis mohol Arine ublížiť. Hoci by to moja tvrdohlavá sestrička nikdy nepripustila, potrebuje ma.

Konečne sa mi podarí dostať až na spodok múru. Túžim po jedinom: zvaliť sa na zem a poriadne sa vydýchať, no prinútim sa pokračovať. Odhadujem, že z mojej hodiny uplynulo už štyridsaťpäť minút a princ Kaelis je určite z tých, ktorí by po mňa prišli pokojne skôr. Ak budem ešte stále na Halazarskom ostrove, keď odhalí môj útek, je po mne. Mojou jedinou nádejou je dostať sa cez rieku, kým zistí, čo je vo veci.

Kúsok odo mňa zbadám čln. Žeby práve na ňom prišiel princ? Je dostatočne malý na to, aby som ho dokázala veslovať aj sama a ja tu navyše očividne sama som. Už-už sa k nemu chystám vykročiť, ďakujúc svojmu nevýslovnému šťastiu, no vtom sa zháčim. Je to príliš jednoduché. Zahráva sa so mnou. Toto tu musí byť pasca. A ak by aj nebola, v člne budem nápadná.

Plávať je v mojom oslabenom stave síce šialenstvo, no aj tak mi to pripadá ako bezpečnejšia možnosť.

Načiahnem sa po jednu zo zvyšných kariet a vylovím eso pohárov. Kartu položím na vodnú hladinu a zľahka sa jej dotknem. Kvapky sa okamžite zdvihnú a vytvoria okolo mňa oblúk. Zabalia ma v surovej moci. Viečka mi zaklipkajú a keď vdýchnem starobylú mágiu esa po-

hárov, prvej karty z tejto suity, zavriem oči. Jej sila mi prepožičiava schopnosť vládnúť vode.

Každú suitu z malej arkány ovláda jeden zo živlov. Palice sú oheň, meče sú vzduch, mince zem a poháre voda. Karty od dvojky po kráľa majú každá unikátne vlastnosti... no eso? To je začiatok. Prapôvodná esencia suity.

Zhlboka sa nadýchnem, vydýchnem a s mantrou *šťastie je mi naklonené* skočím do rieky.

Ladová voda mi okamžite vyrazí dych, no napriek tomu začnem kopat' nohami, aby som udržala hlavu nad hladinou. Vďaka námahe sa dokážem aspoň trochu zohriať a s mocou esa sa mi podarí získať akú-takú kontrolu nad nespútaným živlom. Takmer bez úsilia prechádzam menšími vlnkami, no tie väčšie sa cezo mňa aj tak prelievajú.

Strácam pojem o čase, no princ Kaelis moju neprítomnosť už určite odhalil. Hľadá ma. Uvidí dôkazy a dovŕtí sa, čo som spravila. Možno je mi už dokonca v päťách.

Pokračuj. *Plávaj!* prikazujem sama sebe pri každom zalapaní po vzduchu. Opúšťajú ma však sily a s nimi aj mágia. Hrozí, že ma prúd vtiahne pod hladinu a mesto vyzerá stále také vzdialené.

Pomyslím na Klub Hviezdokrížnych, na všetko to pohodlie, ktoré mi kedysi poskytoval, a to mi dodá silu. *Moji priatelia. Nie, bola to moja rodina.* Bristara sa ujala mňa aj Ariny a dala nám nádej. Aj počas tých najtemnejších dní v Halazare moje myšlienky neustále zabiehali k Arine, Gregorovi, Renovi, Jure, Twinovi, Bristare... Dokonca aj keď mi rozum vravel, že sa ma vzdali, srdce tomu odmietalo veriť. *Čakajú na mňa. Rátajú so mnou,* pripomínam si.

Vtom sa cezo mňa prevalí voda. Stiahne ma na miesto, kde na mňa čaká len chlad a ťaživá temnota. Vo vírivých vodách číhajú moje nočné mory, aby sa zhmotnili v realite. Hrozia, že mi z pľúc vytrhnú posledný dych.

Nezáleží však na tom, aká temná je noc, pretože sa odmietam vzdať šance na úsvit.

Chytím sa hrude, kde ešte čaká posledná karta, môj najobľúbenejší typ maľovania. Už som ich musela vytvoriť niekoľko tisíc. Deviatka pohárov je kartou želaní, a tak poskytuje šancu mierne pozmeniť osud.

*Zachráň ma, prajem si.*

Deviatka mečov sa premieša so zvyškami moci esa. Voda sa rozostúpi a ja v záblesku fialovomodrej mágie vyplávam na hladinu. Zhlboka sa nadýchnem, chytím dych a poriadne kopem. Breh predsa už nie je tak ďaleko a ak udržím hlavu nad vodou, zvládnem to. Som tak blízko!

A presne v tej chvíli začujem ponad vlny cinknutie mágie. Vodu prereže zvuk podobný lúpaniu strukov a pochmúrne svetlo zažiarí zo stvorenia, ktoré žiadne svetlo neznesie. Bolo jasné, že ma šťastie časom opustí...

Moje najhoršie obavy sa napokon naplnia. *Ten hajzel dobre vedel, že ujdem.* Stavím sa, že už od súdu vedel, že ma raz zabije, a v Halazare ma nechal hniť len preto, lebo mohol. Arina sa v ňom vôbec nemýlila.

*Môj život je preňho len zábavkou,* preblesne mi hlavou posledná myšlienka, kým do mňa udrie s prasknutím magický výboj, svaly mi skrúti v bolestivom krči, prevalí sa cezo mňa ďalšia vlna a potom celý svet stmavne.